

KIO/KAN

PŮLNOČNÍ OBŘAD



Melinda Leigh



Copyright © 2013 Melinda Leigh

All rights reserved.

This edition is made possible under a license
arrangement originating with Amazon Publishing,
www.apub.com, in collaboration with

Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Translation © Hana Černá 2018

Copyright © ALPRESS, s.r.o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu Midnight Sacrifice

přeložila Hana Černá

Redakční úprava Anetta Nová

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokán, 2018

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7543-937-6

1

PROSINEC

Nazývat zimu v Maine zimní sezonou není přesné, daleko výstižnější je rovnou ji označit za nepřítele.

Severák nemilosrdně bičoval Mandy do tváře, vzápětí se prudce opřel do prosklených dveří, že málem neudržela kliku, aby zavřela. Alej vpravo ústila na parkoviště za budovou. Ve voze bude jak v mrazáku, ale aspoň unikne větru, utěšovala se.

Od rána se nezastavila. Nejdřív pomáhala matce v penzionu, pak obsluhovala v bistru. Unavené nohy toužily po horké sprše a měkké posteli. Nedá se nic dělat, pokud chce z tohoto města vypadnout, což si přeje ze všeho nejvíc, směny navíc jsou nutností. Z hubeného zisku penzionu na školné neušetří.

Stáhla si pletenou čepici přes uši, ruce v rukavicích strčila do kapes. Chlad jí pronikal až na kůži a nic nepomohla flanelová šála ani teplá bunda ke kolenům. Mandy se však v Maine narodila a na nevlídné zimy a prudké teplotní výkyvy si dávno zvykla.

„Nastup, Mandy.“

Prudce se otočila. Vedle ní zastavil džíp majitele bistra Nathana Halla. Nat se natáhl přes sedadlo spolujezdce

a stáhl okénko. Mandy se v půli kroku zarazila. Po zádech jí přeběhl mráz; prapůvodní instinkt napovídal, že je něco špatně. I v teplé bundě jí naskočila husí kůže, a nebylo to chladem.

Nathan vyskočil z džípu, obešel ho zepředu a přistoupil k Mandy. Neměl čepici ani rukavice. Páchl kouřem a oči mu horečnatě planuly. Od čeho má na kalhotách a botech ty tmavé skvrny? Krev... Jakmile přistoupil blíž, zavanul k Mandy nasládlý pach masa.

Nat k ní natáhl ruku, a když couvla, sevřel jí zápěstí. „Miluju tě, Mandy. Nastup si.“

„Ne.“ Mandy na něho hleděla s hrdlem sevřeným hrůzou. „Co je to s tebou, Nathane?“

Místo odpovědi sevřel zápěstí pevněji a táhl ji ke dveřím vozu. Vzpírala se, taška se jí svezla z ramene na zem.

„Pusť mě!“ Zapřela se patami do chodníku. „Co to děláš, Nathane? Říkám, nech mě být!“ Jeho mlčení v ní vyvolalo paniku.

Uvolnil sevření a vrazil jí políček, až padla na zadek. Přitiskla si ruku na tvář. Nathan k ní zlostně shlížel. Jako by to ani nebyl on. Jindy pohlednou tvář proměnila zuřivost v ošklivou masku. „Zavři klapačku a nastup si.“

V té chvíli se otevřely dveře bistra a vykolébal se Jed. „Opovaž se jí ještě jednou dotknout!“ zařval na Nathana a popadl ho za límec bundy.

Nathan učinil nenápadný pohyb a ve světle pouliční lampy se zaleskl nůž. Jed se naklonil dopředu a rysy obličeje mu ochably. Stačil se ještě podívat na Mandy. „Utíkej,“ vydechl.

Nemůže ho tady nechat. Nathan se k ní obrátil. Ze špičky nože odkapávala krev. Jedova krev.

Z hrdla se jí vydral zvířecí skřek. Plazila se k Jedovu bezvládnému tělu na chodníku, ale než se ho stačila do-

tknout, Nathan ji znovu uchopil za zápěstí a hrubě s ní trhl. Marně se mu snažila vysmeknout, vlekl ji po zledovatělém chodníku k vozu jako trofej.

Věděla, že jestli s ním odjede, nikdy se nevrátí.

„Tak už nastup,“ nařídil. Zavřel nůž, strčil ho do kapsy a znovu Mandy udeřil do uplakané tváře. Hrůzou se jí svíral žaludek – je příliš malá a lehká... naprosto bezmocná proti hrubé mužské síle. Nohy se jí smýkaly po ledovém asfaltu, jak ji vlekl k vozu. Strachem už nebyla schopná křičet.

Vtom před ní vyskočila tmavá postava a vrhla se na Nathana. Oba muži padli na zem, Nathan však vzápětí vyskočil a rozběhl se k džípu. Cestou se otočil. „Jsi moje!“ ukázal prstem na Mandy.

Koutkem oka sledovala prchajícího Nathana, ale plazila se k Jedovu tělu. Bože, tolik krve... Protékala Jedovi mezi prsty přitisknutými k ráně a vpíjela se do špinavého sněhu nahrnutého sem od budovy. Jed se na Mandy díval skelnýma hnědýma očima plnýma bolesti. Ruka se svezla z břicha, víčka klesla.

„Ne,“ zašeptala Mandy. Přitiskla ruce na Jedovu ránu, bohužel se krvácení nedařilo zastavit. Její zachránce vyskočil ze země a chystal se Nathana pronásledovat, ale to už bouchly dveře a džíp ujížděl alejí.

„Pomoz mu,“ zvedla zoufalá Mandy k cizímu muži prosbný pohled.

Poklekl, lehce ji odstrčil stranou a pokoušel se rozepnout Jedovi bundu. Pracoval jednou rukou, druhou měl nepřírozeně ohnutou. Je zraněný? Mandy si sundala flanelovou šálu a podala mu ji. Poskládal ji, přiložil na ránu a tlačil na ni rukou. Mandy raději odvrátila zrak.

Cizinec byl vysoký, tmavovlasý, tyrkysové modré oči odrážely stejný šok jako před okamžikem Jedův pohled a na čele se mu perlil pot.

„Máte tady rychlou lékařskou pomoc?“ zeptal se. Hlas se mu chvěl, ačkoli se snažil ovládnout.

„Jistě.“

„Zavolej je. Jestli nemáš u sebe mobil, sáhni mi do pravé kapsy bundy.“

Mandyina taška zůstala ležet někde ve tmě na chodníku, a tak nezbylo než vytáhnout zakrvácenou rukou mužův telefon.

„Jak daleko je nemocnice?“ zeptal se.

„Čtyřicet minut autem.“

Muž se zamračil. „To nepřežije. Požádej o vrtulník.“

Mandy vyťukala 911.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se cizinec chraptivě.

„Mandy.“

„Mluv na mě, Mandy. Prostě něco říkej,“ požádal ji.

Všimla si, s jakým úsilím se snaží zůstat klidný, a to jako by jí dodalo energii. „Kdo vlastně jsi?“

„Danny. Danny Sullivan,“ odpověděl a trochu změnil pozici. „Stále silně krvácí.“

Začni myslet. Mandy ovládala základy první pomoci, jenže Jedovo zranění skautské dovednosti daleko přesahovalo. Upřela pohled na sněhovou bariéru na kraji chodníku. „Zabalme ho do sněhu. Snížení tělesné teploty by mohlo pomoci.“

„Za pokus to stojí,“ přikývl Danny.

Mandy se snažila nevnímat krvavé šmouhy na sněhu, když nabírala plné dlaně a obkládala Jedovo bezvládné tělo.

Zasténal a škulb nohama. Mandy přidávala další a další hrsti.

Jed nesmí umřít. Nesmí.

2

O ČTYŘI MĚSÍCE POZDĚJI

Na přední sklo bubnoval vytrvalý dubnový déšť a voda z netěsné střechy kabrioletu kapala Dannymu na stehno. Otřel místo papírovým ubrouskem. Zrenovovaný dodge ze sedmdesátého roku minulého století nebyl zrovna praktický, ale Danny ho považoval za talisman pro štěstí. A vzhledem k poslání své mise potřeboval štěstí jako sůl.

V žádném případě nezačne kalkulovat, s jakou pravděpodobností a rizikem může dosáhnout cíle.

Přejel do vedlejšího pruhu a šlápl na plyn. Vůz vystřelil vpřed, silný motor burácel, jak se světle modrý sporták řítí v pomalém dálničním pruhu.

Danny si zrekonstruoval dodge už na střední škole a ten se pak stal neodmyslitelným společníkem jeho mladých let, kdy si všichni připadali nesmrtelní. Nelegální závody Hlavní ulicí. Místo školy výlet na pobřeží New Jersey. Horká léta se staženou střechou, kdy mu slunce vypalovalo mozek. O pár let později se černá kůže sedadla zformovala na jeho zadek a při letmém pohledu dozadu se mu vybavily vzpomínky na tápající ruce, zamžená okénka a mladičké holčiny, které si navzdory rodičům začaly s grázlem ze sousedství.

Bože, kam se ty časy poděly...

Časy, kdy netušil, co můžou improvizované výbušniny udělat s tuctem mužů, o jak hrůzné činy se můžou pokusit dva psychopati uprostřed divočiny v Maine. V devětatdvaceti měl Danny víc zkušeností s násilím než jiní za celý život.

Koutkem oka zahlédl zelenou směrovací tabuli. Položil levé zápěstí na dřevěný volant a nevšímal si škubání v prstech. Následkem zranění během vojenské mise v Iráku zůstala ruka nefunkční. Pravou otočil list na automapě na vedlejším sedadle. Tady to je. Odbočil na rychlostní silnici lemovanou po obou stranách nekonečným, hustým lesem, který bezpečně skryje jakýkoli zločin.

Před čtyřmi měsíci se sestra vydala do provinčního města fotit pro nějaký plátek a dva zabijáci ji unesli. Jeden je po smrti, kdežto druhému – Nathanu Hallovi – se podařilo uprchnout. Podle posledního telefonátu s vedoucím vyšetřovatelem policie pátrání uzavřela. To Dannyho pořádně štválo. Sestra si zaslouží žít beze strachu, že jí ten šílenec dál půjde po krku. Danny udělá vše, aby tu zrůdu dopadl, ačkoli vyhlídky na úspěch měl menší než výhru v loterii.

Jako by mu návrat do Maine rozechvěl útroby.

Zesílil rádio, ale ani ohlušující pop nerozptýlil jeho obavy.

Zdánlivým motivem pro tuhle cestu byla snaha zajistit rodině klid a bezpečí, ve skutečnosti existoval také jiný, sobečtější důvod.

Zelený ukazatel informoval, že do městečka Huntsville ve státě Maine zbývají necelé čtyři kilometry. Dannyho přepadla úzkost. V prosinci sem přijel zachránit sestru, místo toho však zachraňoval život další oběti Nathana Halla. Ta noc Dannymu změnila civilní život. Poprvé od

propuštění z armády jednal ve stresu. Vojenský trénink poskytování zdravotní pomoci potlačil posttraumatickou poruchu. Dokázal zvládnout šok a zachovat rozvahu až do příletu vrtulníku se zdravotníky.

Nyní sjížděl do údolí, v němž se před ním rozprostíralo městečko Huntsville jako na propagační fotografii cestovní agentury. Masivní, jednoduché domy poznamenaly drsné zimy Nové Anglie. Převládaly yankeeské koloniální barvy – většina stodol byla natřená červenou nebo světle žlutou. Na horizontu uzavíral pohled zalesněný horský masiv. Dannymu se před očima zjevila jiná scéna: atmosféra strachu, krev, umírající muž... a uprostřed toho všeho nejkrásnější ženská, jakou kdy potkal. Klidným hlasem a důvěrou mu pomohla překonat vlastní nejistotu. Mandy Brownová, žena jiného muže. Sobecký důvod, proč se vrací do Huntsville.

Centrum tvořilo jen pár administrativních a veřejných budov. Danny podvědomě odbočil z Hlavní ulice a za minutu zastavil u chodníku. Zadíval se na dvoupatrový dům – penzion Black Bear Inn, který patřil rodině Brownových. Stál za mírným svahem, zelenajícím se bledou jarní trávou. Bílé stěny z palubek působily unaveně, jako by je končící zima obzvlášť potrápila.

Je Mandy doma?

Od oné děsivé noci se neviděli, její konejšivý hlas se mu však vryl hluboko do paměti. Zběžně si promítl čtyři uplynulé měsíce – terapie, cvičení, vyvážená životospráva. Je Mandy stále tak kouzelná, nebo si ji v představách přikrášluje?

Vůz tíše předl a Danny váhal. Může zajít dovnitř a zeptat se, jak pokračuje vyšetřování. Jasně. Jako by zrovna tohle byl důvod, proč sem přijel. Taky se může vrátit domů do Filadelfie a konečně se usadit.

Zvolna pokračoval k příjezdové cestě. Nežhavlil vůz dvanáct set kilometrů, aby se teď roztrásl jak sulc. Nevyhodil přece rodinné úspory za drahého psychiatra nadarmo. Nadešel čas pochlapit se. Zastavil na malém parkovišti za penzionem, vypnul motor a znovu se zadíval na dům. Arkýřovým oknem v zadní verandě viděl rovnou do kuchyně – a na ženu uvnitř.

Srdce mu divoce bušilo do žeber.

Ne, nic si nepřikrášlil. Mandy je stejně dokonalá, jak si ji oné noci odnesl ve vzpomínkách. Sebejistá, krásná, rozkošná. Má vše, co jemu schází. Tmavé vlasy si stáhla do dlouhého ohonu, takže si mohl prohlédnout jemné rysy tváře. Pamatoval si ji, jak strachem bez sebe bojovala o život přítele. Mandy je mnohem houževnatější, než vypadá.

Jak ho přivítá? To se uvidí, až vejde dovnitř. Sotva otevřel dveře vozu, poznal, že zima v Huntsville ještě zdaleka neskončila.

Člověk se celý život snaží dělat jen správné věci a pak stačí jediný omyl... jediná chyba a všechno dobré jde k čertu.

Byla to totální mizérie.

Mandy přidala do mísy mouku. Hnětač v silném mixéru se tiše točil a tvořil z ingrediencí měkkou kouli. Vypnula přístroj a v kuchyni se rozhostilo ticho, jen déšť bubnoval na střechu verandy. Mandy vyklopila těsto na mramorovou pracovní desku a chvíli ho zručnými pohyby hnětla, dokud nebylo dostatečně vláčné. Pak ho nechala kynout a pustila se do přípravy mufinů. Zapnula troubu, z kredence vytáhla nerezovou mísu, a aniž nakoukla do kuchářky, odměřila potřebné ingredience. Teplo sálající od

trouby aspoň trochu zahnal vlhký, vlezlý chlad. Ve starém penzionu, který rodina vedla po tři generace, byla kuchyň Mandyina oblíbená místnost. Rustikální vybavení z bukového dřeva sice pamatovalo lepší časy, ale Mandy vzala na milost i umakartovou pracovní desku, protože se zde nacházelo daleko modernější vybavení v podobě šikovných elektrospotřebičů. Není to však městská trendy restaurace jejích snů. Mandy bylo sotva sedmadvacet, ale všechny představy o budoucnosti pohřbila – do smrti zůstane trčet v tomhle zapadákově.

Opatrně vymíchávala našlehané těsto a přitom koukala z okna na neudržované parkoviště, kde se ve výmolech rozlévaly kaluže. Plocha potřebovala novou dlažbu. Zima byla pro Black Bear Inn i pro rodinu Brownových drsná, naštěstí se situace začala měnit k lepšímu. Jed se zotavoval z vážného zranění, matka prodělala infarkt a má nyní trojnásobný bypas. A Mandy už přestala za bílého dne nadsakovat leknutím při každém nezvyklém zvuku.

Jenže ty noci... Dotkla se malé osmatřicítky za opaskem pod volným svetrem, který pistoli dokonale maskoval. Cítila její tíhu, a to jí dodávalo klid a pocit bezpečí.

Cestou k mrazáku pro sáček s borůvkami otevřela dveře do obývacího pokoje, kde na pohovce odpočívala matka. Při pohledu na šedivé odrosty vlasů Mandy napadlo, že před nemocí by se Mae takhle nezanedbávala. Seděla bez hnutí, až Mandy zatajila dech leknutím. Po špičkách přistoupila blíž, a když viděla, jak se mámě pravidelně zvedá hrudník, ulevilo se jí.

Vycouvala z pokoje a vrátila se do kuchyně dokončit přípravu k zítřejší snídani. Máma se zotavovala velice pomalu. Zdálo se, že lidská smrtelnost se v penzionu začala neodbytně připomínat. Život už nikdy nebude jako dřív.

Mandy vmíchala borůvky do těsta a naplnila bábovičky, pak strčila plech do trouby a nastavila čas.

Venku zahrčel motor – hosté se vracejí. Ani mizerné počasí neodradilo rybáře, turisty a kajakáře od zimní dovolené. Užili si každý den a Mandy by si z nich měla vzít příklad. Nalila vodu do čajové konvice a postavila ji na sporák, pak začala připravovat kávu. I nejotrlejší turisté v časném jaru na konci deštivého dne promrznou.

Bouchly dveře vozu a Mandy zašla k oknu. Vzadu na parkovišti stál starý kabriolet. Zvláštní... Většina hostů přijela v džípech.

Někdo zazvonil. Mandy odnesla do jídelny mísu se sušenkami a zamířila do recepce. Kukátkem ve dveřích viděla na prahu muže. Otočený zády setřásal z bundy kapky deště, havraní vlasy se leskly v denním světle. *To není možné...*

Muž jako by vycítil, že se na něho někdo dívá, obrátil se a upřel tyrkysově modré oči do kukátka. Mandy se zastavilo srdce. Tak je to on.

Danny Sullivan.

Rychle otevřela ruce o zástěru, prohrábla si vlasy a otevřela.

„Danny,“ hlesla. Zírala na něho a vzpomínky na onu strašnou noc jí prolétly mysli jako horor. V podbřišku však ucítila zcela jiné napětí.

„Ahoj, Mandy.“

„Pojď dál,“ ustoupila ode dveří. Ty se za nimi automaticky zavřely.

Mandy neušlo, že Danny od prosince trochu přibral, ačkoli je stále štíhlý. Z tváře mu zmizela chorobná bledost a zoufalý pohled vystřídala rozhodnost. Vlhké husté vlasy se mu na límci kroutily a lehce neuspořádaný účes působil rošťácky. Kožená bunda zvýrazňovala široká ramena a obnošené džíny jen podtrhovaly celkový sexy vzhled.

Jestli se Danny líbil Mandy při prvním setkání, dnes byl neodolatelný. Kolena se jí roztrásla. *Uklidni se!* Zbavil ji Nathana a pomohl zachránit jejího nejlepšího přítele Jeda. Je přirozené, že ji její zachránce přitahuje, je to stav, pro který mají psychiatři jistě patřičné vysvětlení. Ženy přece vzhlíží k hrdinům. Jenže co ten vnitřní oheň? I to je normální?

Zazvonila minutka na troubě. Mandy zmateně zamrkala, jako by se probírala ze snu. Jak dlouho na Dannyho civí? Cítila, že jí hoří tváře.

„Pojďme do kuchyně.“ Mlčky ji následoval. Cestou se trochu vzpomínala.

„Posaď se, prosím,“ pokynula k barové židli zasunuté pod centrálním kuchyňským ostrůvkem. Sama se posadila naproti. Uprostřed je oddělovalo velké řeznické prkénko. „Kafe?“

„Rád,“ přikývl.

Mandy nalila hrnek horké kávy a podala mu ho. „Smetanu, cukr?“

Danny zakroutil hlavou. „Jen černou.“

Mandy vytáhla z trouby plech s mufiny a jeden po druhém uložila na chladicí mřížku. Poslední kousek dala na talířek pro Dannyho. „Jak se daří sestře?“ zeptala se.

„Nedávno se zasnoubila.“

„To je skvělé.“ Mandy bodl osten závisti. Dannyho sestra nasadila život, aby zachránila životy tří mladíků. Zaslouží si štěstí. „Už stanovili datum svatby?“

Danny zakroutil hlavou. „Jayne by se i vdávala, jenže Reed se teď soustředil jen na to, aby ji chránil. Pár bloků od bratra Pata koupili dům, kde Reed doladuje bezpečnostní systém. Až skončí, může u nás strávit bezpečný víkend i prezident,“ ušklíbl se.

„Co tě přivedlo zpátky do Maine?“ zajímalo Mandy.

Danny odložil hrnek na stůl. „Volali nám kvůli tomu případu.“

Mandy chytla nešikovně talířek a upustila ho na dlažbu; mufin se kutálel mezi střepy.

„Omlouvám se, neměl jsem na tebe tak zhurta.“ Danny obešel kuchyňský ostrůvek.

„Není to tvoje vina,“ mávla Mandy rukou. Zašla do spíže pro smeták a uklidila střepy. Začínalo jí být nevolno. Ráda by se Dannyho zeptala, co se stalo, jenže strach jí sevřel hrdlo. Na jedné straně ji sužovala stará úzkost, na druhé existovaly věci, které si nechávala pro sebe a nechtěla, aby se o nich kdokoli dozvěděl – už kvůli rodině. I policii je zatajila...

Ve snaze zakrýt chvění rukou se neustále pohybovala. Opláchla nový talíř a podala Dannymu další mufin.

„Díky.“ Vrátil se na místo, jako by věděl, že Mandy potřebuje čas, ale kávy ani moučnicku se nedotkl. Místo toho se na ni upřeně díval, jako by jí četl myšlenky.

Přitáhla si mísu s vykynutým těstem, pěstí splaskla bublinu na povrchu a vyklopila ho na pomoučenou mramorovou desku.

Danny se opřel o lokty. „Zůstal s tebou vyšetřovatel v kontaktu?“ zeptal se.

„Před pár týdnů pátrání ukončil.“ Rozdělila těsto na čtvrtiny a sáhla po válečku. Známé úkony ji uklidňovaly. „Nemají jedinou stopu a případ se nepohnul z místa. Mají zato, že Nathan je mrtvý.“

„Neštev tě, že to nevíš jistě?“

„Můžu to snad změnit?“ prohodila po krátkém zaváhání. „Upřímně řečeno chci celou tu věc navždy hodit za hlavu.“ Přinejmenším tohle je pravda, pomyslela si a mlčky válela těsto do čtverce.

„Pokusil se tě unést, pobodal tvého přítele, zabil několik lidí. Nebojíš se, že se vrátí?“

Ano, bojím. Mandy křečovitě svírala rukojeti válečku. Na boku cítila váhu osmatřicítky. „Je to už čtyři měsíce. Jestli má o mě zájem, na co čeká?“

Danny neodpověděl, jen pevně sevřel rty. „Zítra se sejdu s detektivem Rossim.“

„Proč?“ Šťárat se v tom případě přišlo Mandy stejné jako dloubat do medvěda v zimním spánku. Měla po krk státního vyšetřovatele Rossiho s pronikavým pohledem.

„Sestra nemůže spát. A ty?“

Mandy se zarazila v práci. Najednou na ni padla těžká únava. Zatracený chlap. Proč je tak neodbytný? Vyčerpávalo ji zůstat ustavičně obezřelá, a přitom předstírat, jak je vyrovnaná. S vervou zpracovávala těsto, pak z něj udělala bochánek a vložila jej vymaštěné formy. „Detektiv Rossi pochybuje, že se někdy dozvíme, co se s Nathanem stalo. Musím se s tím naučit žít.“

„Dokážeš to?“

„Mám snad na vybranou?“ Hodila na desku další kus těsta a rázně se do něho pustila válečkem. „Víš, kolik lidí se ho pokoušelo vypátrat? Proč si myslíš, že se to podaří zrovna tobě?“

„Protože pro mě to je osobní záležitost. Musím se pokusit.“

Mandy se zahleděla na rozpracované chlebové těsto. Také pro ni to je osobní záležitost. V první řadě jde o rodinu. Ta je vystavená většímu riziku než Dannyho sestra, vzdálená stovky kilometrů.

Kdyby jen věděl...

Nemůže mu nic říct.

Vzdorně zvedla bradu. „Především neznáš zdejší lokalitu ani lidi a neřekla bych, že se dokážeš pohybovat v divočině.“

Danny upřel na Mandy tvrdý pohled uražené ješitnosti.

„Díky za čas,“ řekl a vstal od stolu. „Jestli se od Rossiho dozvím něco nového, dám ti vědět.“ Zamířil ke dveřím. Mandy za ním zamkla a ještě zajistila dveře mechanickou pojistkou. Po tři generace zůstával penzion otevřený a každý příchozí byl vítaný. Klapnutí zámku znamenalo konec života v jistotě a bezpečí.

Mandy se vrátila do kuchyně, kde na ni po Dannyho odchodu padl tísnivý pocit prázdnoty a zranitelnosti.

Dohnětla poslední bochník a odnesla formy do chladničky. Přes noc by měly vykynout, ačkoli dnes to bude bída, protože válečkem doslova vytloukla z těsta duši. Přecházela po kuchyni sem tam. Dannyho nečekaná návštěva v ní rozbouřila již přiměřeně zvládnuté emoce. Až dodneška považovala vaření za nejúčinnější terapii a kuchyň za poklidné útočiště. Ale Danny Sullivan se umanutě vracel k případu a připravil ji o klid; navíc v ní vyvolal emoce, kterým nesmí podléhat. Oné noci, kdy společným úsilím zachránili Jedův život, se mezi nimi vytvořilo jakési zvláštní pouto. Dnes Dannymu lhala, a to ji hodně štvalo.

Ne, v žádném případě mu nepomůže, protože výhrůžky mluví naprosto jasně. Už má tolik výčitek, že by se případný psychiatr nad jejím případem tetelil radostí.

V dálce zahřmělo a drobné mžení se změnilo v průtrž, až voda z okapu v proudech špláchala po zdi. Zas je ucpaný svod. Mandy byla ráda, že může něco dělat. Vytáhla pláštěnku a vyběhla zadními dveřmi. Déšť ji studil do tváře, ale zastavil ji pohled na parkoviště, kde Danny ještě seděl ve voze. Potlačila náhlý příval fyzické touhy a rozběhla se po trávě k rohu domu.

Proč jen se nepoznali před osudným prosincem, dřív, než její život ovládl strach a hrozba smrti?

Po pár krocích měla tenisky promáčené. Počkala, až se otevřou garážová vrata, vytáhla hliníkový žebřík a přistavila ho k okapu. Pokolikáté už lituje, že nevyrostla a není vyšší než patnáctiletá holka... Vsunula ruku do roury, vytáhla slizký chomáč tlejícího listí a hodila ho na zem. Loktem si otřela mokrý obličej a na okamžik se zaposlouchala, jak voda volně bublá do dešťového svodu.

Sestoupila ze žebříku, zrovna když před schránkou zastavil poštovní vůz. Stáhla rukavice a šla vybrat poštu, cestou ještě vytrhla pár plevelů rašících mezi dlažbou. Záhleděla se na ulici, na velké staré domy na rozlehlých pozemcích, kde se nyní už zelenal jarní trávník povzbuzený vydatným deštěm a na záhonech rašily první výhonky. Návštěvníci považovali Huntsville za milé poklidné městečko v Nové Anglii, kdežto pro Mandy představovalo vězení. Žije zde celý život a nejspíš tady i zemře.

Dvířka poštovní schránky zaskřípala. Účet, účet, účet, reklamy, nabídka úvěru. Se zatajeným dechem vytáhla poslední obálku s úhledně napsaným jejím jménem, ale bez známky a zpáteční adresy. Přesně takovou našla na polštáři v prosinci. Otevřela ji.

Na fotografii seděl na verandě bratr Bill na houpačce a přes hrdlo měl naznačenou rudou linku. Mandy se roztrásla ruka. Na Billově hrudi bylo rudou tužkou napsáno:

NEZAPOMÍNEJ,
ŽE TAJEMSTVÍ ZACHRÁNÍ ŽIVOT.

3

Danny seděl ve voze na parkovišti a díval se do kuchyňského okna. Mandy dokončovala chlebové těsto, ale bylo vidět, že je roztržitá. Zanedlouho se objevila na verandě v pláštěnce. Natáhla si kapuci, sešla pár schůdků... a jakmile ho uviděla, strnula. Dannymu ani na tu vzdálenost neušlo, že její modré oči kalí smutek.

Padla na něho prázdnota a tíseň. Jak rád by ji ukonejšil, tak jako ona jeho oné noci, kdy se Jed ocitl na pokraji smrti. Jenže o to nestála. Nechtěla si připomínat nedávnou minulost, v níž hrál roli i Danny. Přála si jít svou cestou. Danny věděl z vlastní zkušenosti, jak nesmyslné a marné je strkat hlavu do písku a budit dojem, že všechno klapě. Nefunguje to. Ačkoliv se snažil zahnat hrůzné zážitky z irácké mise, temné vzpomínky na něho i tak dotíraly jak hejno sršňů. V určité chvíli totiž člověk musí najít sílu překonat ty zničující démony, než ho dostanou.

Nezáleží na tom, zda výbuch miny rozmetal půl posádky nebo šílený psychopat zaútočil nožem o zimním večeru v opuštěné aleji.

Každý jsme jiný a zpracováváme zážitky různě dlouho. Časem se Mandy možná odhodlá promluvit. Možná dokáže...

Ne, na to zapomeň.

Promnul si bolavou paží a nespouštěl z Mandy zrak. Proběhla po mokřém trávníku do garáže pro žebřík. Chvilí s ním nemotorně zápasila, než se jí ho podařilo odtáhnout za vzdálený roh domu. Drobná ženská postava nebyla stvořená pro těžké práce. Instinktivně sáhl na kliku, když na parkoviště zabočil pickup a zaparkoval u garáže. Hubený řidič byl Dannymu nějak povědomý... Jo, kdo jiný než Jed Garrett, Mandyin přítel, blesko mu hlavou. V prosinci ležel na chodníku v bezvědomí, ale Danny si z onoho večera nepamatuje nic přesněji než tuhle tvář. Z pick-upu vystoupil další muž – statný blondák. Pohyboval se neohrabaně jak nejistě děcko. Mandyin bratr.

Oba muži vešli bez zaklepání dveřmi označenými jako soukromý byt. Mandy s Jedem jsou tedy stále spolu. To by jí mohl s tím žebříkem pomoci, napadlo Dannyho. On už za ní nepůjde, svou návštěvou ji už dost vyvedl z míry. A taky by nerad viděl ty dva spolu. Ještě ne.

Každý jsme jiný a zpracováváme zážitky různě dlouho.

Danny vyjel z parkoviště a zamířil k hlavní silnici. Minul pár bloků a ocitl se na křižovatce, v jejíž blízkosti zůstalo volné místo po budově vyhořelé v prosinci, smutná připomínka, o co místní přišli. Vedle na rohu stálo osamělé bistro Nathana Halla. Někdo zrovna prošel alejí – toutéž alejí, kde se Danny ocitl čirou náhodou zrovna ve chvíli, kdy Nathan napadl Jeda a Mandy. Místo zamýšlené jako centrum městského života zůstalo temnou připomínkou událostí té strašné noci.

Danny se krátce zastavil v obchodě pro něco k snídani a za patnáct minut, po několika zatáčkách, odbočil na úzkou cestu mezi borovicemi k černé kované bráně, označené pozlacenými číslicemi dvacet sedm. Příjezdová cesta vedla lesem. Rašící koruny stromů zcela zakrývaly pohled na dům, obývaný ještě před pár měsíci sestřiným zachrán-

cem Reedem Kimballem. Nabídl dům k prodeji a přestěhoval se s Jayne do Filadelfie, aby ji držel co nejdál od zdejší divočiny, kde málem přišla o život.

Danny bez povšimnutí projel kolem kamenného sloupku s domovním zvonkem, natáhl se na vedlejší sedadlo do palubní přihrádky pro dálkový ovladač a stiskl tlačítko. Černá brána se před ním otevřela a mohl pokračovat lesem k malé mýtině. Dům ze skla a cedrového dřeva téměř splýval s okolím. Danny si povzdechl. Narodil se a dosavadní život prožil ve městě, jenže doba strávená v Iráku v něm otupila touhu po hektickém životním stylu. Momentálně zápasil s pocitem, že nenáleží nikam. Tohle provinční městečko mu přinese spoustu nepohodlí, přesto se těšil na chvíle odloučení od civilizace a blahodárny klid.

Zaparkoval vedle červeného nisanu. Reedův dům měl být prázdný, proto Danny zobražitel, obzvlášť po tom, co zde naposled prožil.

Vytáhl z palubní přihrádky multifunkční nůž Leatherman, který mu v případě potřeby posloužil od kleští k noži a navíc byl daleko jednodušší k ovládání než vystřelovací nůž z klukovského období riskantních eskapád. Od té doby se pochopitelně polepšil, na druhé straně během osmi let v Iráku povážlivě zdrsnel. Vystoupil z vozu a zadíval se na dům. Po zádech mu přeběhl mráz. Jarní tání nepříjemně zvýšilo vlhkost vzduchu a uprostřed dubna bylo v Maine mnohem chladněji než doma ve Filadelfii.

Jakmile spatřil vstupní dveře dokořán, ucítil v zátylku známé mravenčení. Otevřel nůž a obezřele překročil práh. Vzduch byl prosáklý vlhkostí a lehkým zápachem plísně. Po dřevěné podlaze se Danny pohyboval neslyšně, a navzdory chladu mu na čele vystoupily krůpěje potu. „Haló?“ zavolal.

„Tady,“ ozval se z kuchyně ženský hlas. Danny zavřel nůž a šel dál. Uprostřed velké místnosti zařízené v černé žule a nerez stála žena v sukni, lodičkách a červeném vlňném plášti. Přes jedno z rozměrných oken obrácených k lesu se dívala na dvůr. Mohlo jí být kolem čtyřicítky, vyhublá tvář a odbarvené vlasy na ježka jí pár let přidávaly.

„Jsem Carolyn Fitzgeraldová z realitní kanceláře Northfield Reality,“ představila se s profesionálním úsměvem, jako by vítala dalšího potenciálního kupce.

Danny vydechl úlevou – s ostražitostí to trochu přehnal. Jak vidět, ještě se úplně nez bavil posttraumatického syndromu.

Žena mu vyšla vstříc. V koutcích mírně predátorsky přimhouřených očí se jí tvořily vějířky vrásek. Nabídla mu kostnatou ruku. „Máte o nemovitost zájem?“ zeptala se.

Danny nenápadně vsunul nůž do boční kapsy na stehně a stiskl makléřce ruku. Při podobných společenských procedurách děkoval Bohu, že výbuch poškodil jen levou ruku. To jsou drobné laskavosti, za něž člověk osudu vděčí. „Ne. Jsem Danny Sullivan. Má sestra je snoubenkou Reeda Kimballa, majitele domu. V Reedově nepřítomnosti na nemovitost občas dohlédnu.“

„Aha.“ Tváří paní Fitzgeraldové se mihl stín zklamání, jako když kočce unikne téměř jistá kořist. „Zdržíte se dlouho?“

„Tak dva týdny.“

„Fajn. Než přivedu další zájemce, vždycky zavolám,“ slíbila.

„Díky.“ Danny si od ní vzal navštívenku.

„Není jich mnoho,“ ohlédla se Carolyn k oknu. „Vypadá to, že tihle dokončili prohlídku a nekoupí to,“ zamračila se. „Když lidé uvidí, že tu někdo bydlí, možná budu mít větší štěstí. Prázdné domy moc netáhnou.“

Danny se podíval na dvůr – mladý pár zvolna kráčel k hlavnímu vchodu.

Doprovodil makléřku na schůdky a díval se, jak červený sedan odjíždí. Pak se rozhlédl po zelené záplavě, do níž se dům nořil. Na černé zemi pod stromy ještě ležely poslední zbytky sněhu, ale na konečcích větví i na okolních keřích už svítily svěže zelené pupeny. Nový život se nadějně osvobozoval ze zajetí dlouhé zimy.

Zapůsobí kouzlo jara i na Dannyho? Setřese chlad, co se mu uhnízdil v duši?

Zhluboka vdechl svěží vzduch. Něco přeběhlo pod nízkým podrostem – okolí domu žilo.

V rozechvělých korunách stromů cvrlikali ptáci a vůně borovic vyčistila plíce od pachutí velkoměsta. Danny zavřel oči a vnímal lahodnou chuť nedotčené přírody, jejíž jemné zvuky se vyrovnaly něžnému pohlazení. Jak se liší od hluku dopravy a hektického života lidí na jihu! Člověka z města stromy zvláště zklidňují. Rozdíl mezi Irákem a severem Maine připadal Dannymu stejný jako rozdíl mezi severním a jižním pólem. Ani vzpomínka na prosincovou tragédii nenarušila onu blahodárnou chvíli v objetí lesa.

Danny ani nevěděl, jak dlouho stál před domem, ale když se vrátil dovnitř, vládlo tam už šero. To se ve městě nemohlo stát, ani když došlo k výpadku proudu. Vždycky svítily billboardy, nápisy a jiné výmysly upozorňující na vládu člověka. Až vyjde příště ven, nesmí zapomenout nechat svítit jedno nebo třeba deset světel, aby ho nepozřela nepropustná temnota.

Vzpomněl si na výraz Mandy Brownové, když se jí zeptal, zda může v noci spát. Záměrně neodpověděla, ale stačilo si všimnout tmavých kruhů pod očima. Jakmile se Danny zmínil o případu, spustila vyhýbavé manévry.

Co dalšího před ním skrývá?

Danny potlačil tu myšlenku a zašel do vozu pro tašku a vrátit nůž do palubní přihrádky. To si ale v posledním okamžiku rozmyslel a strčil ho zpět do kapsy. Opatrnosti nikdy není dost.

Sklo a dřevo vypadaly zajímavě, nicméně tenhle minimalistický styl Dannyho neoslovil. Miloval staré omšelé domy.

Reed se rozhodl začít s Jayne z gruntu nový život a prodával dům s veškerým zařízením. Ložnice se nacházela na konci chodby. Danny hodil na postel sadu starého povlečení, odnesl si do koupelny holení a dvě osušky, prázdnou tašku postavil na toaletní stolek. Dával přednost cestování bez zbytečností a velkých zavazadel. Pak prošel dům, ze zvyku zkontroloval všechny východy, zámky a možné cesty rychlého úniku. Nakonec ještě zajistil okno v prádelně. Za nejvýhodnější odjakživa považoval přízemní bydlení – každé okno mohlo kdykoli posloužit jako dveře.

Vrátil se do naleštěné kuchyně vybavené nejmodernějšími spotřebiči, což v člověku vzbuzovalo pocit, že se ocitl ve sterilním komerčním prostředí. Chlad navíc umocňovalo i to, že se zde nenacházelo žádné nádobí či jiné drobnosti, které v kuchyních obvykle bývají. Ještě že Danny neměl v úmyslu vyvařovat. Zapnul ledničku, aby se přes noc vychladila, než nakoupí nějaké potraviny.

Zadíval se z okna na hustý les. Před čtyřmi měsíci se sestra zastavila u Reedova pozemku a pokračovala do penzionu Black Bear Inn. Krátce nato ji ten psychopat unesl. Danny může jen doufat, že se mu podaří vytáhnout tu zrůdu ze skrýše.

Zamyšleně si pohrával s nožem v kapse. Jediná možnost, jak zajistit Jayne klidný život, je zlikvidovat zabijáka Nathana Halla.

* * *

„Co se děje?“ zadíval se Bill na sestru. Zůstal stát na verandě a cosi schovával za zády.

„Nic, jen jsem se zamyslela,“ odpověděla a strčila dopis mezi letáky.

„Určitě se nepříhodilo nic nepříjemného?“ naléhal Bill starostlivě.

Mandy nasadila nacvičený bezstarostný výraz a zamířila k domu. Bill má dost vlastních strachů. „Určitě ne. Kde je Jed?“

„Uvnitř. Ukládá věci.“ Bill s rozzářenou tváří podal Mandy onu tajemnou schovávanou za zády – květináč s rozkvetlými bílými a purpurovými maceškami. „Přinesl jsem ti tohle.“

„Jsou překrásné! Díky, Bille.“

Bratr zářil radostí. „Vím, jak máš ráda květiny v květináči, protože neopadají a nezvadnou jako řezané.“

„Máš pravdu.“ Mandy vyběhla na verandu, vytáhla se na špičky a bratra objala, pak si stáhla kapuci a vzala si květiny. Bill položil ruku na ušlechtilou hlavu zlatého retrívra u nohy.

„Užili jste si?“

„To víš, že jo,“ usmál se Bill. Měl čerstvý střih – blond vlasy zkrácené na pohodlného ježka. Jedova Honey si otírala hlavu o Billovo lýtko. „Honey byla s námi. Cestou z holičství jsme si koupili hamburger. Jdu si ho sníst.“ Bill měřil sto devadesát centimetrů, bylo mu třicet, ale intelektuálně a emočně zůstal na úrovni dítěte. Otočil se a otevřel dveře. Za uchem byla vidět dlouhá, po letech již hodně vybledlá jizva. Honey se vhrnula dovnitř jako první.

Jed se s Billym minul ve dveřích. Býval štíhlý a fit díky neustálému pohybu venku coby lovecký průvodce, ale teď, když se nechal ostříhat tak nakrátko, Mandy připadal přítel z dětství ve tváři doslova vychrtlý. Několik operací

vyřadilo Jeda ze života na několik měsíců. Už se z toho strašného zranění téměř zotavil – téměř, nikoli stoprocentně. Mandy uvažovala, jestli to někdy bude lepší. Trpěla pocitem viny a výčitkami svědomí, že chybělo málo a Jed zaplatil za její záchranu vlastním životem.

„Díky, žeš Billa vzal s sebou.“ Jen málo lidí si s Billovým postižením dokázalo poradit. Jed se však pohyboval v blízkosti rodiny mnoho let a Bill ho přijal jako vlastního bratra. Navíc Jed od chvíle, kdy ho propustili z nemocnice, neodložil pistoli, a možná proto se s ním Bill cítil v naprostém bezpečí a nepřepadaly ho záchvaty strachu.

Jed jen mávl rukou. „Kdykoli je s námi Honey, je klidný.“ Pak zahlédl žebřík přistavený ke zdi domu. „Proč ho tam máš?“

„Ucpal se dešťový svod.“

„A to jsi tam musela šplhat sama?“

Mandy sebejistě zvedla bradu. „Proč ne? Jsem sice ženská a malá, to ovšem neznamená, že jsem bezmocná.“

Jed se podrbl v krátkých vlasech. „To jsem neřekl, ale nemusíš přece dělat všechno sama. Proč jsi tak umíněná?“

„A proč mě sekýruješ?“

Jed semkl rty. „Mandy, rodina je na tobě závislá. Nedej Bože, aby se mámě něco stalo. Bill nemá nikoho než tebe.“

Mandy pálily v očích slzy a píchlo ji u srdce. Ať se jí to líbí nebo ne, Jed má pravdu – do konce života má za Billovo zodpovědnost.

„Měla bys bráchovi dávat víc úkolů. Není tak neschopný,“ zamračil se Jed.

Jakmile zaslechli startovat na parkovišti vůz, ohlédl se. Dannyho starý kabriolet vyjížděl na ulici – se staženou střechou, takže byl řidič snadno rozpoznatelný.

„Je to ten, koho mám na mysli?“ zíral Jed vyjeveně na Dannyho.

„Ano,“ přikývla Mandy, „před chvílí se tu zastavil.“

„Řekla bys mi to?“

„Jistě. Kdybychom se nezačali dohadovat.“ Mandy si založila ruce a přitiskla poštu těsněji k hrudi. „Divím se, žeš ho poznal.“

„Určité detaily toho večera nikdy nezapomenu.“ Jed se s pohledem upřeným na kabriolet podrbal na břicho. „Proč přijel?“

„Děje se něco ohledně toho případu.“

„A co?“ Jed se prudce otočil k Mandy a viditelně zbledl. Od návratu z nemocnice se o útoku nebo zranění zmínil jen zřídka. Kdoví, zda může v noci spát...

„Neřekl nic konkrétního.“

„Copak ses nezeptala?“

„Zjevil se tak nečekaně, že jsem nebyla schopná normálně myslet.“

Jed pokyvoval hlavou, jako by chápal její reakci. Nepotrpěl si na velké řeči, byl tichý, proto ho hodně lidí podceňovalo. Jed dokázal číst v lidském nitru stejně spolehlivě jako ve zvířecích stopách. „Řekl vůbec něco?“

„Ani ne. Vypτάval se, co vím. Zítra má schůzku s vyšetřovatelem.“

„Ten polda tvrdí, že Nathan je nejspíš dávno pryč, možná i po smrti,“ řekl Jed s pohledem upřeným do okna. „Já tvrdím, že jestli někdo dokáže přežít ve zdejší zimě, pak jedině Nathan. Bojím se, že si pro tebe jednou přijde, zvlášť když sníh roztaje a pohyb v lese bude bezpečnější.“

Přesně to Mandy děsilo nejvíc, ale před Jedem mlčela. Měl dost vlastních starostí. „Proč by to dělal, když může být stovky kilometrů odtud a v bezpečí?“

Jed se k ní obrátil s vážným výrazem. „Nikdy se mi nelíbilo, jak se na tebe díval. Víím, dva roky u něho pracuješ, ale nechoval se k tobě jako k zaměstnanci. Opravdu se k vám nemám nastěhovat – aspoň dočasně?“

Mandy se otřásla a sevřel ji strach. Jed přece nic neví. Nenechal by si to pro sebe. Rozzuřil by se a kdo ví, jak by všechno skončilo.

Měla pokušení souhlasit, jenže pak by převzal iniciativu do vlastních rukou a jak ho znala, roli ochránce by přeháňel. A co když dostane další výhrůžné dopisy? Jak je před ním utají? „Jsou to už čtyři měsíce, Jede. Kdyby na mě měl spadeno, proč by čekal tak dlouho?“

A z jakých pohnutek poslal po čtyřech měsících výhrůžku? Ona přece držela jazyk za zuby. Byla to skutečně shoda náhod, že dopis přišel v tentýž den, kdy přijel Danny?

Jed se podrbl na bradě. „No, nevím... Šílenci se chovají šíleně.“

„Penzion je v centru města, a to není ideální místo pro únos,“ namítla Mandy, přestože si tím vůbec nebyla jistá. Kdo jiný mohl hodit dopis do schránky než Nathan? Ale proč?

„Copak jsi zapomněla, že v prosinci unesl tu mladou ženu přímo před vašimi dveřmi?“

Mandy položila ruku na pistoli u pasu. „Tenkrát to nikdo nečekal. Jsem ostražitá. Neboj se, zvládnou to. Máš dost starostí se psy, Jede.“

„Myslíš, že dávám přednost psům před tebou?“

„Tak jsem to nemyslela.“ Mandy si tu necitlivou poznámku v duchu vyčetla.

„Nevadí. Jdu se postarat o psy a odnesu žebřík do garáže,“ protáhl se Jed kolem ní.

Když mu Mandy položila ruku na rameno, cítila, jak ztuhl. „Udělám to později sama.“

Jed se jí vytrhl a upřel na ni dotčený pohled. „Jsem v pohodě, Mandy, a přestaň mě ochraňovat. Jestli se nezačnu chovat normálně, nikdy se do běžného života nevrátím.“ Poté rázně seběhl ze schodů. „Nejsem tvůj brácha,“ houkl ještě přes rameno.

Mandy neušlo, jak sebou cukl bolestí, když jednou rukou vzal žebřík pod paži. Je to její vina. V poslední době dělá všechno špatně.

Jed hvízdal, ale pes nikde. Otevřel dveře do domu. „Jdeme, Honey.“

Honey poslušně přiběhla, na krku jí cinkaly kovové známky. Šla však s hlavou skloněnou a nevrtila oháňkou, když s pánem zmizeli za rohem. Prodlužující se stíny zahnały Mandy do domu. Musí dát matce večeři a dokončit přípravu k snídani.

Odešla rovnou do svého pokoje, zvedla matraci a vytáhla obálku, z níž vypadly dvě stránky. Na první byla fotografie Billa na trávníku před penzionem a do hrudi někdo propíchl na fotce díru. Dole bylo poznamenáno: *Jestli ho miluješ*. Na druhé fotografii byla ona s Nathaniem ve vášnivém objetí v aleji za bistroem, s poznámkou: *zachovej tajemství*.

Vrátila oba listy do obálky a tu pak zpět pod matraci. Někdo ji sleduje, a Nathan to není. Jak by je mohl vyfotit v objetí? Kromě toho se to v Huntsville v té době hemžilo policisty a Nathan by se nevpířil do penzionu za bílého dne. Mandy však nenapadal nikdo z jeho okolí, kdo by mohl takhle riskovat. Kromě strýce a syna neměl Nathan žádnou rodinu. Strýc Aaron trpěl už několik let dědičnou mozkovou chorobou, a během tragických prosincových událostí raději spáchal sebevraždu, než aby se vzdal policii. Nathan se synem uprchl.

Byla obálka ve schránce už před příjezdem Dannyho, nebo ji tam někdo hodil později? Mandy vířily v hlavě ty

nejbizarnější varianty, hrudník se jí svíral úzkostí, až nemohla dýchat.

Kdyby zavolala policii, čeho by dosáhla? V prosinci pronikl její trýznitel policii pod nosem do penzionu – rovnou do jejího pokoje. A vyšetřovatelé se celou zimu nepohnuli z místa. Upozorněním na vydírání by vystavila nebezpečí Billyho. Momentálně nezbývá než se držet doporučení z dopisů. O Nathanovi pomlčí, ale bude si víc všímat lidí v okolí.

Kromě Mandy si střeží tajemství také někdo jiný. Kdoví co se Danny zítra dozví. Narazila policie od předešlého týdne na nové stopy?

Mandy si přitiskla ruce na srdce, jako by ho tlakem chtěla uklidnit. Vyšetřovatel toho o Nathanovi neví zdaleka tolik jako ona.

Milovala se s vrahem.

4

Mandy zvedla víčka ztěžklá spánkem a zahleděla se do tmy. Najednou se jí krev nahrnula do spánků, smysly zbystřily a polil ji ledový pot. Na podlaze se pohnuly stíny; asi se jen rozhoupaly větve za oknem, přesto odhodila přikrývku a vyskočila z postele. Stáhla ze sebe flanelové pyžamo, hodila ho do koše na prádlo a vytáhla kalhoty na jógu a mikinu s klokaní kapsou. Otřásla se zimou a rychle se oblékla.

Bosa zašla k oknu a skrytá za záclonou pozorně proptávala okolí. Deštové mraky se již rozplynuly a nad Huntsville zářila hvězdnatá obloha. Na dvoře zaplaveném měsíčním světlem nezahlédla živou duši, jen vítr si pohrával s dosud holými korunami stromů.

Zachvěla se. Mrazení v týlu klesalo dolů podél páteře. Cítila na sobě čísi pohled. Sleduje ji někdo, nebo v ní návštěva Dannyho Sullivana rozbouřila fantazii? Odstoupila od okna. V posteli nahmatala mezi čelem a matrací pouzdro s pistolí a vytáhla ji. Pak si nazula teplé ponožky a v tichosti vyšla z bytu do recepcce, kde se přesvědčila, že okna i dveře jsou zajištěné. Strčila pistolí do klokaní kapsy mikiny.

V kuchyni nerozsvítila a znovu se zadívala na dvůr. Jak vítr zesiloval, v domě každou chvíli zapraskalo jak ve starých kostech. Mandy rozechvělýma rukama napustila

vodu do konvice na čaj a dala ji vařit. Nemělo smysl vracet se do postele – pár hodin spánku nestálo za to, aby ji zas přepadly těžké sny.

Nasypala do porcelánové konvice zelený čaj. Když ho zalila horkou vodou, zhluboka se nadechla páry provoněné jasmínem. Nechala čaj louhovat a zatáhla rolety, snad aby na ni neútočila tma, vyvolávající nechtěné vzpomínky.

Musí se nějak obrnit proti Dannyho zvědavosti. Je vyloučené, aby ji zvenku pozoroval Nathan. Zvedla se v ní vlna hněvu. Přestože je Nathan postižený dědičnou nemocí, nelituje ho. Pobodal jejího nejoddanějšího přítele, a kdyby se objevil v penzionu, odstřelila by ho jako pravišvého psa.

Pokud by dřív neodstřelil on ji.

Oběť a přežití jsou neoddělitelné. Aby pokračoval život, musí něco zemřít a Kevin upřímně doufal, že krásný vykrmený pstruh se dobrovolně vzdá života, aby si ho rybář mohl dát k snídani. Momentálně se to přesto zdálo málo pravděpodobné. Tenhle úsek Long River býval líný. Tok se prodíral lesy v nesčetných meandrech a asi po sto metrech ústil do jezera Lake Walker. Po týdenním jarním dešti a bouřkách se však koryto naplnilo a proud byl určitě silnější, než se na první pohled zdálo.

Kevin se ohlédl po desetiletém synovi. Hunter byl na stanovišti v bezpečné vzdálenosti, aby se při nahazování nezachytili háčky. Návnadu měl ponořenou jen kousek od břehu.

„Ne tak blízko, Huntore,“ upozornil ho Kevin.

„OK, tati,“ kývl chlapec, aniž odtrhl oči od napjatého vlasce. V pihovaté tváři částečně skryté pod tmavě modrou baseballovou čepicí se zračilo maximální soustředění,

což dokazovala špička jazyka vyčnívající mezi předními zuby. Párkrát otočil kličkou navijáku a návnada se vyhoupla nad hladinu.

Kevin byl na Huntera hrdý. Na těchto každoročních rybářských výpravách učil syna uvědomovat si sám sebe, zatímco otec se oddával lehkému filozofování. I za dnešního větrného počasí si užíval den radostněji, než kdyby měl sedět v kanceláři vedení pojišťovací společnosti v New Jersey. Miloval ženu i dcery, ale tohle chlapské dobrodružství se synkem Kevin považoval za nesmírně cenné.

Povolil vlasce asi na třicet centimetrů a zvolna nahodil. Muška vylétla do elegantního oblouku a s lehkým plesknutím dopadla na hladinu.

„V tomhle jsi fakt borec,“ ozval se za Kevinovými zády bratr Tony. Zrovna se vynořil z lesa a vysokou trávou mířil ke břehu.

„Kdo umí, umí,“ uchechtl se Kevin. Nebude bráchovi líčit, kolik hodin trénoval na dvoře za domem. Za kurz by zaplatil nejmíň dvě stovky, takhle překoná mladšího bráchu zadarmo.

„Dobré jitro, strejdo,“ vesele pozdravil Hunter.

„Ahoj, človíčku.“ Tony se podrbl na břicho, schoval ruce do kapes mikiny a otrásl se chladem. Dubnové noci bývají tady na severu hodně chladné a od večera pořádně foukalo.

Kevin se letmým pohledem přesvědčil, že Hunter nesedí na kraji břehu, a soustředil se na svou návnadu. Sklonil prut a vytáhl vlasce nad hladinu.

„Ty vážně rád vstáváš takhle časně?“ prohodil Tony. Pomalu upíjel z termohrnku kávy.

„Mám čtyři caparty a v domě vládne ustavičný chaos. Za posledních šest let jsem se nevyspal.“ Kevin znovu na-

hodil. Potěšilo ho, že muška dosedla na hladinu jako živá, přesto pstruha k snídani už oželel. „Uvidíš sám. Kdy to Jenna čeká? V září, ne?“

„Jo. Tuším, že líbánky skončily,“ ušklíbl se Tony. „Je to fakt tak hrozné?“

Kevin se rozesmál a upřel láskyplný pohled na syna. „Děti jsou báječná záležitost. Spánek prostě považují za ztrátu času.“

„Ryby vstávají brzy, vid', tati?“ ozval se Hunter.

„Jasně,“ přikývl Kevin a pohrával si s muškou těsně nad hladinou. „A kdybyste včera s Paulem do sebe nelili jedno pivo za druhým, brácho, netřeštila by ti hlava a mohl sis se mnou a Hunterem užít nádherné ráno.“

Tony sklonil hlavu a předstíral, že se hluboce stydí. „To Paul mě svedl na scestí. Je to jeho vina.“

„Jsi příliš starý, aby ses rovnal benjamínkovi,“ rozesmál se Kevin. Jednadvacetiletý Paul dosud nezačal brát realitu vážně. „Bratříček má ještě půlnoc, co?“

„Hlubokou,“ přikývl Tony.

„Hmm... Prostě svobodný pán.“

„Tak nějak. Je mi děsná zima. Jdu připravit snídani a něco horkého k pití.“

„Fajn, umírám hladem,“ přikývl Kevin.

Tony se zakřenil. „OK. Človíčku, jdeme. Co říkáš na grilovanou slaninu a míchaná vajíčka?“

„Mňam, nemůžu se dočkat,“ mlaskl Hunter a nahodil jako rybářský šampion. Pak se zarazil a upřel pátravý pohled na strýce. „Bude i ovoce?“ zeptal se otráveně.

„Kdepak. Jsme na pánské jízdě, kamaráde. Na vyváženou stravu, hygienu a podobné zbytečnosti zapomeň.“

„Hú, hú!“ Hunter nadšeně vystřelil pěstí do vzduchu.

Na konci týdne bude smrdět jak tchoř, ale bude šťastný, pomyslel si Kevin. Ve společnosti tří mladších sester si

Hunter každou chvíli stěžoval, že v domě to voní jako v drogerii a on žije mezi barbínami. „Vzhledem k tomu, že přes dokonalé lovecké dovednosti nenabídnu pstruha, vajíčka a slaninu vidím jako přijatelnou náhradu,“ usoudil.

„Jdu na to.“ Tony odklusal do pronajaté lovecké chaty.

Vítr zesílil a zvedal víry listí. Kevin zatáhl zip bundy až pod bradu. Žaludek se hlasitě domáhal horké kávy a vydatného nasycení. Až později utichne vítr, možná znovu zkusí rybářské štěstí. Mají před sebou ještě pět dnů a Kevin by přál Hunterovi něco ulovit, ať má na co vzpomínat. „Jdeme snídat, Huntore,“ pobídl syna.

„Vrátíme se sem dneska?“

„Jistě, proto jsme tady. Co jiného bychom celý den dělali?“ bručel Kevin a balil rybářské nádobičko. Hunter vykročil před otcem po úzké stezce ke srubu. Když vstoupili hlouběji do lesa, Kevina zamrazilo. Po dvaceti metrech ho podivný pocit kdesi mezi lopatkami přiměl, aby se ohlédl. Pěšina za nimi byla prázdná.

Cosí plesklo do vody – možná se jim vysmívá šťastný pstruh.

Ozvalo se klepnutí, jako by kov zavadil o skálu. Kevinovi naskočila husí kůže. Ohlédl se. Kolem ticho a ani živé duše, přesto popošel blíž k synovi.

Kráčeli dál lesní stezkou. Co se plaší? Tady na severu, v Maine, je všechno jiné než na předměstí New Jersey. Právě proto vážili dlouhou cestu – toužili dostat se co nej dál od houkaček, výfukových plynů a mobilních telefonů vyzvánějících čtyřia dvacet hodin, sedm dnů v týdnu. Kevin si potřeboval odpočinout a sblížit se se synem. Miloval vzácný klid v hloubi lesa, dnes ráno si ho však nějak neužíval.

V hustém podrostu se něco pohnulo.

Kevin položil Hunterovi ruku na rameno a zrychlil krok. Žijí zde medvědi nebo vlci? Zpoza stromu vystoupila postava.

„Tony?“ zamžoural Kevin.

Muž se pohnul vpřed, blíž k Hunterovi a vystoupil ze stínu. Nebyl to Tony. Tenhle chlapík byl vysoký a hubený, v novém khaki loveckém oděvu, který vůbec neladil s neupravenými blond vlasy a neudržovanými vousy. V pronikavých modrých očích se mu zračilo cosi divokého až fanatického.

„Můžu vám nějak pomoci?“ zeptal se Kevin a postrčil Huntera za sebe. Na zádech cítil nepříjemné mravenčení. Možná narazili na zbloudilého rybáře nebo táborníka. Člověk z města – jako třeba Kevin a jeho bratři – se v téhle neproniknutelné divočině snadno ztratí. Cizinec stál na stezce před nimi – tedy mezi nimi a srubem.

„Ano, myslím, že můžeš,“ odpověděl muž a vytáhl cosi z kapsy... Pistole! Proboha! Kevin zakryl tělem Huntera. Co to...? Něco hvízdlo. Před očima se mu rozlétly stovky miniaturních světelných bodů. Všechny svaly v těle strnuly a on padl vpřed jako podfatý. Nedokázal zmírnit pád rukou, a klesl celou vahou na tvrdou zem.

„Tati!“

Kevin chtěl křiknout na Huntera, ať utíká, ale vzduch vyšel z plic naprázdno, hrdlo odmítlo vydat zvuk. Hunter se však pohotově rozběhl ke srubu. „Strýčku Tony, pomoc!“ Před dlouhými skoky cizince však neměl šanci. Za pár vteřin ho silná ruka sevřela kolem pasu a druhá se mu přitiskla na ústa.

Kevin, zkroucený bolestí, bezmocně hleděl, jak cizinec vleče vzpírajícího se chlapce k řece. Srdce mu krvácelo, jakmile zmizeli z dohledu. Muž se během několika vteřin vrátil, přetáhl Kevinovi přes hlavu pytel a svázal

mu ruce. Strach a panika se stupňovaly. Kde je Hunter? Muž vlekl bezvládné tělo za kotníky po kamenitém terénu, přes vystupující kořeny. Pak už zem byla rovnější a Kevin ucítil, jak mu na oděv šplíchá voda. Muž ho zvedl a hodil na cosi tvrdého. Zadunělo to jako při bouchnutí do plechu a do nosu ho udeřil pach rybiny a vody. Je v kanoi nebo kajaku? Trošku se otočil a ucítil vedle sebe malé tělo. Hunter?

Plavidlo se prudce rozkolébalo, když ho únosce odstrčil od břehu a skočil do něj.

Kevin zahýbal chodidlem. Zdálo se, že mozek začíná opět ovládat tělo. Omámil ho únosce?

Kotníky měl pevně spoutané.

„Jestli nechceš, aby si tvůj kluk zaplaval, nehýbej se,“ promluvil muž netečně, což v Kevinovi jen přiživilo hrůzu. „Je spoutaný a šel by rovnou ke dnu.“

Zoufalý Kevin poslechl. Ať už s nimi má ten šílenec jakékoli plány, jsou bezmocní.

5

Danny odbočil na výjezd do Northtonu. Míjel Walmart, prodejnu s vojenským zbožím a pár ulic s restauracemi a obchody, nakonec zastavil před přízemní budovou obloženou palubkami, s nápisem *Policejní oddělení státu Maine*. Případ Jayne vedl vyšetřovatel Rossi, který pracoval v divizi závažných zločinů, co měla své lidi delegované na různých místech státu.

Na parkovišti hrálo Dannyho do zad ranní sluníčko, ale v budově vládl chlad a vlhko. Ohlásil se v recepci a čekání si zkracoval přecházením po vestibulu. Plastové židle ignoroval. Potřeboval rozhýbat svaly ztuhlé po dlouhé jízdě a časném vstávání. Prsty na levé ruce mu nepříjemně brněly.

Na policejních stanicích mu vždycky naskakovala husí kůže. Občas tam býval hostem coby mladistvý výtržník.

„Pane Sullivane.“

Danny se otočil.

Vysoký šlachovitý vyšetřovatel Rossi na něho upřel ostrý pohled, kterým patrně během tří vteřin zrentgenoval člověka do morku kosti. „Pojďme do kanceláře.“

Když Danny následoval policistu do konferenční místnosti, snažil se potlačit pocit provinilého pubertáka.

„Kávu?“

„Díky,“ přikývl Danny. Posadil se na kancelářskou židli.

Rossi mu podal plastový kelímek s nápojem. „Není mi příliš jasné, proč jste přijel.“

Káva chutnala kysele. „Váš poslední telefonát naší rodinu trochu zneklidnil.“

„Chápu.“

„To je dobře,“ přikývl Danny suše a odložil kelímek na stůl. „Uzavíráte případ mé sestry Jayne, přitom jeden z mužů, kteří ji unesli a chystali se ji zavraždit, běhá na svobodu. Nathan Hall rovněž unesl tři chlapce včetně syna sestřina snoubence a chystal se je obětovat při jakémsi rituálu. Zavraždil studenta a šéfa městské policie. A vy jste po něm přestali pátrat?“

„Neřekl jsem, že případ odkládám. Nathana Halla budeme hledat, dokud ho nenajdeme – živého či mrtvého.“ Rossi se opřel v křesle a zamyšleně si návštěvníka prohlížel.

Rossiho klid Dannyho nesnesitelně dráždil, ale vydržel pohled těch pronikavých, ocelově šedých očí. Už není pubertální delikvent. Je dospělý muž, sloužil vlasti a po návratu z bojiště se setkal s ještě horším násilím, tentokrát páchaném na vlastní rodině. Tenhle zatracený polda s ním má jednat s úctou. Narovnal se – veteráni se přece nehrbí. „Sestra si zaslouží, aby se ta záležitost dořešila.“

„Naprosto souhlasím.“ Rossi propletl prsty a opřel předloktí o hranu stolu. „Promluvím k vám upřímně. Nathan Hall zmizel před čtyřmi měsíci. Intenzivně jsme pátrali v širokém okolí, bohužel po něm nezůstala jediná stopa. Nic. Žádný pohyb na účtech nebo důkaz, že žije. Netušíme, jak se dokázal takhle vypařit – ledaže mu někdo pomáhá. Pokud víme, o jeho chorobě se ve městě neví. Ten případ má otevřený konec – figuruje tady zatím neznámá přítelkyně.“

„Jaká přítelkyně?“

Rossi se napil kávy, zašklebil se a odložil kelímek. „V Hallově kanceláři v bistru jsme našli nějaké důkazy – účty za květiny a kondomy. Předpokládáme tedy, že v jeho životě je žena, ale zatím se nám ji nepodařilo identifikovat. Vypadá to, že vztah tajil.“

„Proč, když je svobodný?“

„Ona možná ne,“ pokrčil vyšetřovatel rameny. „Místní nevědí, že by někoho měl.“

„To je divné. Takové malé město“ zamračil se Danny.

„Nebo nechtějí mluvit. Nedávno jsme přece jen našli novou stopu.“

„A co?“

„Projdeme se,“ navrhl vyšetřovatel a zvedl se ze židle.

Prošli budovou a služebním vchodem ven. Zadní část budovy byla obehnaná drátěným plotem a bránu zajišťoval navíc silný řetěz. Prošli kolem několika řad hlídkových policejních vozů a civilních aut a vešli do prostorné garáže. Vlhká betonová podlaha Dannyho přes tenkou podrážku tenisek nepříjemně chladila. Rossi se zastavil před zrezivělým SUV s rozbitými okny a prázdnými koly.

„Minulý týden jsme ho vytáhli z Long River asi pět kilometrů od Lake Water. Trčel ve vodě celou zimu. Patří Nathanu.“

„Předpokládám, že Nathan nebyl uvnitř,“ poznamenal Danny.

„Ne. Tělo jsme nenašli ani při pátrání v okolí. I kdyby tam zůstal, v ledové vodě by neměl šanci přežít.“

„Klíčové slovo je *kdyby*, že?“ podotkl Danny.

Rossi přikývl. „Přesně tak.“ Toho chlapa člověk jen tak nenapálí, pomyslel si Danny. To jediné se mu na Rossim líbilo. „Nenašli jsme v něm nic, co by nám pomohlo.“

„Jak se auťák dostal do řeky?“ nechápal Danny.

„Nejspíš spadl z můstku těsně před místem, kde začíná zábradlí.“

„Takže možná nehoda... a možná ne.“

„Přesně tak,“ povzdechl si vyšetřovatel.

„Myslíte, že je Nathan Hall mrtvý?“

„Netuším.“ Rossi se ďábelsky mračil. „Oficiálně je případ stále otevřený. Nathan trpí nějakou genetickou mozkovou chorobou. Podle vyjádření neurologa mu zbývá maximálně osmnáct měsíců života. Jde o degenerativní záležitost – postupně mu začnou odumírat mozková centra. Za půl roku až rok nebude Nathan Hall nikoho ohrožovat.“

Tak dlouho se má sestra strachovat o život? Danny strnul, bolest v levé ruce zesílila. Psychika dokáže za rok napáchat velké škody. „Momentálně po něm aktivně nepátráte, jestli dobře rozumím.“

„Nathan je stále na prvním místě hledaných zločinců a prošetříme každou stopu. Ovšem pokud se neobjeví nové důkazy, otevřeně tvrdím, že se nemáme čeho chytit.“ Rossi zmačkal kelímek od kávy a hodil ho do koše. „Jestli žije, pak se patrně odklidil někam hodně daleko.“

„Ale nevíte to jistě.“

„Ne, to nevím. Na severu hraničí Maine devíti sty kilometry s Kanadou. Není možné uhlídat bezpečně každý metr, přestože hranici monitorují vrtulníky a senzory.“

„Takže to vzdáváte?“ zeptal se Danny netečně. Pitomí poldové. Mají spoustu času nahánět pubertáky, kdežto hledat vraha je pro ně přílišná fuška. „Co ta neznámá přítelkyně?“ vzpomněl si.

„Jak říkám, jsme ve slepé uličce.“ Oba muži vykročili ke dveřím.

„Ten případ je pro nás stále hodně důležitý, pane Sullivan. V Maine dojde každoročně nanejvýš k pětadvaceti

vraždám a devadesát procent jich vyřešíme. V případě vaší sestry jsme prozatím na mrtvém bodě. Jakmile objevíme novou stopu, určitě se vám ozvu. Dovolám se vám domů?“

„Asi dva týdny se zdržím v Huntsville,“ řekl Danny a dal vyšetřovateli číslo na mobil.

Rossi vytáhl malý zápisník a číslo si zaznamenal. „Tedy se nevracíte do Filadelfie?“

„Ještě ne.“

Rossi se zachmuřil. „Obyvatelé Huntsville si prošli peklem a o další nepříjemnosti nestojí.“

Danny nereagoval. Stáli s Rossim proti sobě a mlčky se pozorovali.

Vtom se otevřely dveře a do garáže nakoukl policista. „Promiňte, detektive Rossi, ale kapitán s vámi potřebuje mluvit.“

Rossi podal Dannymu ruku. „Mrzí mě, že jsem vám nijak nepomohl, pane Sullivane, ale pamatujte, co jsem říkal.“

„Díky za snahu.“ Jaképak díky? Danny ne zrovna ochotně potřásl Rossimu rukou a oba se vrátili do hlavní budovy. V recepci bylo nezvykle živo, stále někdo přicházel, odcházel a všichni působili rozrušeně. Danny zachytil útržky hovoru tří osob u přepážky.

„K čertu... Nesnáším, když někdo zčistajasna zmizí.“

„Tvrdím, že ten kluk spadl do řeky, táta ho chtěl zachránit a oba se utopili. Těla najdou dole po proudu.“

„Strašné... Možná máš pravdu, jen mi neseď, že rybářský vak ležel dobrých patnáct metrů od břehu.“ Když se Danny přiblížil, okamžitě zmlkli.

Danny vyšel ven. Zdálo se mu, že vzduch už není tak čerstvý jako předtím. Neuzavřený případ sestru mučil. Má právo žít normální život! Danny si nedovedl předsta-